

Tərlan Əbilov

RƏNGLƏRİN İSTİSİ

Sevgisiylə təzə-təzə şəkilə salmağa başlamışdı
ondan əvvəl qaranlıqda keçən günlərimi.
Əlində fırça yuxularımı boyayırdı rənglərin elçisi.
Boş qalmışdı hüznün kürsüsü,
soyumuşdu küləyin hirsini,
unudulmuşdu vaxtın pisi.

Hər gecə varağa çəkdiyi şam rəsmi
işıqlandırırdı hücrəmi,
əridirdi qanımda tromblanmış qəmi,
buxarlandırırdı gözümdeki nəmi.

Nəgmə sözlərinə çevrilirdi gözlərimin zümrümə etdiyi,
əlimin ən uzaqda yetdiyi.

Üstümüze bağlayırdı bir qapını hər gecə
qollarımızın qucağa döndüyü kağız.

Təzə-təzə
bir cüt ağ əlin yozumu bir dibçək gülə dönürdü,
bir dibçək gülün yozumu bir cüt ağ əl olurdu,
qəhvəyi rəngin arxasından bir cüt göz yumuldu
işıq düşməyən rənglərimə.
Əlimdən düşdü bir çərçivə,
soyudu bədənim, saçlarım qışladı yenə,
yuxularımın şəkilsiz dönəmi başladı yenə...

TUTMAZ

İndi zaman bir başqadı,
ha tər tök, iş bəhər tutmaz...
Tutar ən yaxşını, di gəl
pisi çor tutmaz, çər tutmaz...

Ha su ver, bəxt çiçəklənə,
Bəyaz kağız lələklənə...
Adam o qədər təklənər,
təkliliyini şəhər tutmaz.

Hörüb yoluna bir hasar,
Hərə öz gününü pular.
Başından yüz nəfər basar,
əlindən bir nəfər tutmaz.

Get, tutub saxlamaz səni,
Qal, öp, quc, ağlamaz səni.
Gecə qucaqlamaz səni,
adını bir səhər tutmaz.

Ya bir göz yaşı selində,
Ya bir cin atı belində,
Düşüb öləsən evində,
heç kim səndən xəbər tutmaz...

VARAĞIN ÜSTÜNDƏ BİR QƏLƏM KİMİ...

Getməyə yerim yox, ölməyə üzüm,
Bu da bir ağrıdı çəkərəm elə.
Məndə vaxt nə gəzir oturmaq üçün,
Mən fağır ayaqda çökürəm elə.
Bu, təbiətimin yağmur vaxtında,
Sənə romanımın payızı düşüb.
Sən canın, telimi bir az yana çək,
Gör alınmdan sənə nə yazı düşüb?
Gör mənə alınmdan hansı allahın
Soyuğu, şaxtası, ayazı düşüb?

Hayanına keçim, durum hayanda,
Məni bu zülmətdə aydın görəsən?
Məni kürəyinə biləsən divar,
Ömrünü, gününü mənə hörəsən...
Görüm sinəm üstə o sarı saçın
Mənə nədən ötrü Arazı düşüb...

Varağın üstündə bir qələm kimi,
Nətəhər susum ki, eşidəsən sən?
Nətəhər çevrilim sağ çiyim üstə,
Pəncənin üstünə qalxıb birtəhər
Bir də sükutumdan öpə biləsən?
Mən də sezim, bilim çiyimdə məndən
O hansı mələki narazı düşüb...

Üzü qəribliyə yaşaran gözəm,
Mənə sevgilərin qürbətini düşüb.

VARAĞIN ÜSTÜNDƏ BİR QƏLƏM KİMİ...

Məni dərd özünə varis eyləyib,
Mənə ayrılığın sərvəti düşüb,
Mənə bir cütlüyün ən azı düşüb.

Azmışam içində kiçik ölkəmin,
İçində bir kiçik ölkə azıbdı.
Üstümə tanrıdan kölgə biçmişəm,
Yanımda bir yetim kölgə azıbdı...
Mənə ovucunun dayazı düşüb...

Vaxt da qar kimidi, izləri örtür,
Ətəyimdən tutan, qıçımı dartır...
Şeirimdən yapışib iməkləyənlər,
Mən bəyənəməyib ərsəyə çatır...
Əlimin içidi sözün qırışı,
Ta şeir yazmıram, şəkil çəkərəm.
Hamıdan ovcuma çəkilib, indi
Ovcuma rənglərlə siqal çəkərəm,
Könlümə rənglərin avazı düşüb.

Yaxşı ki, sən varsan, payız naxışım,
Bəxtimə bir sünbül sarısı düşüb...
Yenə öz-özümü danışıdığımdan,
Aytək gecənin də yarısı düşüb.
Məni fikir, səni yuxu aparıb,
Sürüşüb əllərim, üzüm sürüşüb,
Başımın altından dizim sürüşüb,
Ayağım altından izim sürüşüb...

BİTMƏYƏN HEÇ NƏ YOXDUR...

Bitməyən heç nə yoxdur,
vaxt hər şeyi bitirəcək.
Allah biza nə xərcləyir,
artığıyla götürəcək.

Zaman çözüb izimizi,
Əlimizi, dizimizi,
Qrimləyib üzümüzü,
bizə də əl yetirəcək.

Nə fərqi kim kimdən doyub,
Nə fərqi kimə kim qıyıb...
Kimse bir gün xatırlayıb,
bizi kökstək ötürəcək.

Ha ol nəfəsimi kəsən,
Olum sənə üçün əsən.
Guya sən məni sevməsən
dünya nəse itirəcək?

Sətirlərim xeyrim, şərim,
Qəm yemə, ay ləlim, zərim.
Nə vaxt ölsəm, şeirlərim
məni yerdən götürəcək.

ÜZÜ GÜNDOĞANA

(Ələkbər Salahzadəyə)

1
Üzü darıxdığım yerə dayanıb saat,
özümü bir əqrəbdən asmaqdan başqa yolum yox indi.
Ayaqlarını uçurumlara sallayıb
oturub -
bura qədər gəldiyim yol.
İlgəyə dönüb boynuma dolanan qol.

2
Hələ ki,
səhərin yaram kimi açılacağına gözləyirəm,
yerimi özümdən belə gizləyirəm-
insanlara etibar yoxdu, Ustad.

3
Uzaqdan şeir səsi gəlir,
kitab şəkildə şəhərə dağılışıb cızmaqaraçılar.
Qoltuğunda qovluq,
əlini səkiyə açıb,
hündür binaların qarşısında
rəqs eləyir qaraçılar...
Qıvrım qadın saçlarına avtoqraf yazır külək...

4
Şeirdən bezib kitab rəfləri,
kitabdan bezib kitab evləri.
Harda şeir var, orda şair yoxdu,
harda şair var orda şeir...
Qançır-qançırdı Sözü bədəni...

5
Özgə əlini öz əlim kimi
cibimdə gəzdirməkdən bezmişəm daha.

6
Mənim kimi piyadalar üçün
işıqforda həmişə yaşıldı yanan işıq.
Ömür-yolu bu üzəndən
o üzə keçməkdə,
hanı bəs yol?

7
Ölkə varlı olanda acından ölür əsl şairi...

8
Otağındakı külqabı hələ də dopdoludu,
birini söndürməmiş,
birini yandırdığın siqaretdi
gedib-gəlməyən nəfəsim.

9
Üzümə ağ olan vaxtın arxasında
qara fon kimi durmuşam indi,
üzümdəki acı təbəssüm sənindi.

10
Nəçə vaxtdı
başını üfünün çiyinə qoyub
yamyaşıl gözləriylə
günəşin çıxmadiğı yerə boylanıb bir ağac,
bir budağa barmaq silkələyir ölüm ac-ac.

11
Xitabət kürsüsündü kətill...

ƏKSİNİ ASDIĞIM DİVARDIR İÇİM

Çölümdə bir divar qalmayıb, ancaq
Əksini asdığı divardır içim...
Uzaqdan gəlirəm, yaman susuzam,
Yaxın gəl, gözündən bir az su içim...

Şeytan yuvasıdır düşdüyüm yataq,
Sən də bir daş tulla, birtəhər yataq,
Zülmətə bürünmüş darsıqal otaq
Sənle işıqlansın, yuxumdan keçim...

Daya gözlərini kürəyimə, keç,
İsinmək istəsən ürəyimə keç.
Görsən ki, sönmüşəm, qurdalama heç,
Qıyma, sağam-deyib, oda and içim...

Sən mənzil deyilən elə budu, bu,
Nə işıq tapılır, nə bir içim su...
Bax gör, ölmüşəmsə, günahımı yu,
Təzədən bu ruha bir bədən seçim...

YOXDUR

Adam var ki, divarı var,
Başı üstə damı yoxdur.
Yoxdur aşırtağa ömrü,
Qaldırmağa camı yoxdur.

Oyaqdır, naxışı yatıb,
Ayrıqla başın qatıb.
Yaşamağın daşın atıb,
Həyatının tamamı yoxdur.

Yox səbrinə çıxan yiyə,
Qalıb özün söyə-söyə.
Payız kimi lütdür deyə
Bir nəfər adamı yoxdur.

Çəkə bilmir ah da onu,
Savab da, günah da onu.
Küsdürüb Allah da onu,
Allaha inamı yoxdur...

DƏLİL

Barsız ağac yoxdur -
kölgəsi,
odu varsa, sevgiyə layiqdir ağaclar.
Üreyi yananda
bir içim su ver ağaclara,
bacı kimi qulluğunda dur
həyatimizdəki ağacların, qızım.
Ağaclar yaxşılığı unutmurlar,
yığılanda da adamın qolundan tuturlar.
Bu əlimdəki əsa da
baltalanmış bir ağacın insanlara olan sevgisiydi
mərd olur, mətin olur ağaclar.
İnsanlarla müqayisədə
çox əliaçıq olur ağaclar;
istidə kölgəsini,
soyuqda atəşini əsirgəmir kimsədən ağaclar...

